RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 86.572 van 4 april 2000
in de zaak A. 85.115/VII-18.704.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat St. LAUWERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Opperstraat 95

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 2 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker betekend op 28 mei 1999;

Gelet op de beschikking van 1 september 1999 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van verzoeker en gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 21 oktober 1998 in België binnenkomt; dat hij zich op 22 oktober 1998 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 februari 1999 de beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 26 mei 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 17 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de minderheidsclan Begedi. Bij het begin van de oorlog die in 1991 losbarstte, confisqueerden militieleden behorende tot de Abgal-clan betrokkenes huis in Mogadishu. Ook in betrokkenes woonplaats Mubarak rezen problemen en dit zowel met militieleden behorende tot de Darod- als tot de Hawiye-clan. In 1991 werd betrokkenes apotheek geplunderd. Tussen 1991 en 1996 werden ook betrokkenes waterpomp, auto, tractor en boerderij in beslag genomen. Toen betrokkene zijn tractor via bemiddeling wilde terugwinnen, werd hij in 1992 of 1993 gedurende enkele uren ontvoerd door militieleden behorende tot de Habar Gedir (Hawiye) clan. Eind 1995/begin 1996, trok betrokkene naar Mogadishu. Eind 1997/begin 1998 vervoegde zijn echtgenote (CG/20661 B) hem daar. Op 11 september 1998 werden beiden daar in hun huis aangevallen en gearresteerd door militieleden behorende tot de Habar Gedir clan. Na drie nachten opsluiting werden zij bevrijd dankzij een tussenkomst van handelaars van de Bakara-markt. Na enkele dagen ondergedoken geleefd te hebben, reisde het echtpaar per vliegtuig vanuit 'Number Konton' naar Nairobi (Kenia) van waaruit ze op 19 oktober 1998 per vliegtuig naar Italië reisden. Daar namen ze een trein naar België waar ze op 21 oktober 1998 arriveerden en op 22 oktober 1998 asiel aanvroegen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat enkele tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor 23 december 1998) dat hij nooit werd opgesloten (cfr. verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, punt 44), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal melding maakte van een ontvoering van enkele uren in 1992-1993 en een twee dagen durende opsluiting in 1998. Verder beweerde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat na drie nachten opsluiting in 1998 leden van zijn clan voor een afleidingsmanoeuvre zorgden zodat hij en zijn echtgenote konden ontsnappen. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij daarentegen dat hij door onbekenden, van wie hij niet weet tot welke clan ze behoorden en die gestuurd waren door de Sharia-rechtbank, werd bevrijd. Bovendien lopen de verklaringen van betrokkene en dezen welke zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken aflegden, op verschillende

punten uiteen. Zo stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn echtgenote op 11 september 1998 werden opgesloten en na hun bevrijding nog gedurende vijf dagen in Mogadishu bleven. Betrokkenes echtgenote stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat zij op 15 september 1998 werden opgesloten en na hun ontsnapping slechts twee dagen in Mogadishu bleven. Verder beweerde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij in Mogadishu een winkel in zaden en kledij uitbaatte, terwijl zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal nadrukkelijk verklaarde dat haar echtgenoot in Mogadishu geen job had. Tevens beweerde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zijn auto en tractor op dezelfde dag in 1991 door militieleden behorende tot de Habar Gedir-clan werden geconfisqueerd; terwijl zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal stelde dat de auto in 1991 door leden van de Darod-clan werd meegenomen en dat de tractor pas in 1995 door militieleden van de Habar Gedir-clan in beslag werd genomen. Ook verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij al in 1992 of 1993 werd ontvoerd door leden van de Habar Gedir-clan terwijl zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal stelde dat betrokkene een maand na de confiscatie van zijn tractor in 1995 voor het eerst werd gevangengenomen.

De Somalische huwelijksakte (met nr. 59266), de Somalische eigendomsakte (met nr. 246180) en het Somalische diploma dactylo (dd. 21 december 1997) die door betrokkene werden voorgelegd ter ondersteuning van zijn relaas, doen geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Verder kan betrokkenes reisweg, bij gebrek aan documenten terzake, niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een enig middel, eerste onderdeel, de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat hij verklaard heeft te behoren tot de etnische minderheidsgroep Begedi, dat uit internationale rapporten blijkt dat milities van diverse

etnische fracties nog steeds vechten en daarbij de burgerbevolking niet ontzien, dat door deze milities een groot aantal opzettelijke en arbitraire moorden worden gepleegd (Amnesty International, Rapport 1998, Somalië), dat er in Somalië geen centraal bestuur bestaat dat verzoeker een afdoende bescherming zou kunnen verlenen, dat derhalve zowel objectieve als subjectieve elementen een aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van een subjectieve vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, dat dan ook niet kon besloten worden dat er in hoofde van verzoeker geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende dat verzoeker slechts verwijst naar de chaotische toestand in zijn land van herkomst; dat het louter verwijzen naar een algemene situatie in een land niet zonder meer gelijk te stellen valt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal dan ook de door verzoeker aangebrachte individuele elementen mocht nagaan teneinde de ontvankelijkheid van de asielaanvraag na te gaan; dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in het enig middel, tweede onderdeel, aanvoert dat het interview voor het Commissariaat-generaal langer duurt dan het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er per definitie dan ook meer elementen uit verzoekers leven naar voor zijn gekomen, dat aan verzoeker dan ook niet kan verweten worden dat er verschillen tussen beide interviews zouden ontstaan, dat zonder meer appreciatie-

fouten werden gemaakt wanneer wordt gesteld dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde nooit te zijn opgesloten (bestreden beslissing p. 2, regel 3), terwijl verder (regel 6) vermeld staat : "verder beweert betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat na drie nachten opsluiting in 1998", dat de motivering van de bestreden beslissing aldus behept is met tegenstrijdigheden, dat de Commissaris-generaal verder contradicties lijkt te zien waar er geen zijn, dat de detentie duurde van 11 september 1998 en de echtelieden later nog vijf dagen verbleven in Mogadishu, dat verzoeker nooit eerder met deze verklaringen werd geconfronteerd, dat het niet behoorlijk is om de verklaringen van verzoeker te vergelijken met die van zijn echtgenote aangezien zij volledig ongeletterd is, dat cijfers uit het Somalisch eerst dienen te worden opgeschreven, dat verzoekers echtgenote dit niet heeft kunnen controleren daar ze ongeletterd is, dat verzoeker nooit een winkel heeft gehad, maar apotheker was van opleiding, dat hij weliswaar soms in een winkel ging helpen tegen een kleine vergoeding in natura, maar dat het een beoordelingsfout is om dit te zien als een "job" in westerse zin, dat de overige fouten en tegenstrijdigheden terug te brengen zijn tot fouten in de vertaling, dat de Commissaris-generaal blijkbaar veel belang hecht aan een goed geheugen van verzoeker, maar voorbijgaat aan de realiteit van de asielaanvraag;

Overwegende dat, onverminderd verzoekers opmerking in verband met diens opsluiting, in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij werd bevrijd door leden van zijn clan, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde bevrijd te zijn door onbekenden die gestuurd waren door de Sharia-rechtbank;

dat, ongeacht de datum waarop verzoeker werd opgesloten, hij verklaarde nog vijf dagen in Mogadishu te hebben verbleven, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat dit slechts twee dagen was; dat dit niet zonder meer een eenvoudige vertaalfout uitmaakt; dat de Commissaris-generaal gerechtigd is de door verzoeker aangebrachte gegevens ter beoordeling van de asielaanvraag na te gaan; dat verzoeker verklaarde dat hij in Mogadishu "werkte (...) met mensen die handelden in tweedehandskledij en zaden" (verhoorverslag CGVS, p. 4) en dat "er wel problemen waren in Mogadishu maar ik verdiende er goed mijn brood" (verhoorverslag CGVS p. 5); dat hieruit blijkt dat verzoeker het begrip beroepsactiviteit wel degelijk kent, zodat de tegenstrijdigheid met de verklaring van zijn echtgenote - "hij leefde bij vrienden, hij werkte niet" (verhoorverslag CGVS p. 3) - in aanmerking kon worden genomen; dat, hoewel de door verzoeker aangebrachte gegevens moeten worden beoordeeld in de context van de chaotische toestand in Somalië, en de gegevens met betrekking tot het opgeven van juiste data en de betrokken clans met de nodige zin voor relativiteit moeten worden beoordeeld, verzoeker zijn asielrelaas niettemin dient te staven met controleerbare en coherente feiten; dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de diefstal van zijn auto en zijn tractor ook op dit vlak sterk uiteenlopen; dat de Commissaris-generaal dan ook zonder zijn appreciatiebevoegdheid te overschrijden kon stellen dat verzoeker geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat het enig middel, tweede onderdeel, niet ernstig is;

Overwegende dat het enig middel in geen van zijn onderdelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**